

Cocu i les tres Copes del Centenari

Aquesta és la història d'un present alternatiu, un present en què, com veurem, en el club blaugrana encara hi són personatges del passat recent. Estem a l'any del centenari del Reial Madrid, però sembla que no tot ha funcionat com s'havia planejat des de la capital. Escoltem els últims minuts de la final de la lliga narrats per Joaquim Maria Puyal:

–Bonano t'estimo! Bonano t'estimo! Bonano t'estimo! Bo-nano bon *nano*! Bon *nano* Bo-nano! Una altra nit màgica oients de Catalunya Ràdio, gràcies al patrocini de “La Capsa”. El llançament d'un *flequic* directe, assenyalat malgrat la posició d'*ursai*, ha provocat el penal per *hands* de Felip Christanmans quan la pilota anava *out*. Però el *pibe macanudo* Bonano, “che!, qué bueno que viniste!, qué bueno que viniste viejo!” ha aturat el penal.

Després d'uns minuts de patiment l'àrbitre assenyala la fi del partit i el Barça es proclama campió de la lliga espanyola i aconsegueix el triplet en l'any del centenari blanc.

L'alegria i la joia omplen els cors dels culés que s'apleguen a la font de “Canelonetes” per celebrar el tercer títol de l'any, mentre que un cop més “La Cirueles” resta buida. Fiorentino Peres haurà de guardar els 100.000 “quilos” de pirotècnia que li va regalar l'ajuntament amb càrrec a la ciutadania per la cloenda del Centenari, per la qual, en un nou fracàs d'operació, només ha pogut aconseguir dos dels tres “tenorios”: el Manu i el Plàcid Diumenge. I precisament diumenge vinent tindran lloc els actes de celebració per la Lliga, la *Champions* i la Copa, en què els integrants del Futbol Club Barcelona recorreran en bus descapotable els carrers de Barcelona, des de l'Estadi fins a la basílica de la Merçè, on s'oferiran els títols a la patrona de la ciutat, i d'allà a la Plaça Sant Jaume, amb la tradicional sortida als balcons de la Generalitat i l'Ajuntament per oferir els títols a la culerada.

* * *

Aquella mateixa nit tocava festa privada dels jugadors a l'hotel Hesper..., perdó!, perdó!, a l'hotel Juan Carlos I, amb sopar i ball. A la tornada, el president Nuñez es trobava neguitós.

–Marta Lluïsa tinc un estrany pressentiment. Aquesta nit he notat una presència, sento que ha tornat a Barcelona algú que fa temps...

–Relaxa't Giuseppe Lluís, saps que la rebel·lió del barcelonisme va desaparèixer amb la caiguda de l'Entrebanc Blau. Gaudeix del centenari blanc com no vas poder-ho fer amb el blaugrana.

Però a la nit, el president no podia dormir a gust. Un malson l'atabalava, el feia suar i moure's compulsivament fins que es va aixecar de cop, sobresaltat.

–No! No pot ser!

–Què passa Giuseppe Lluís?

–S'han endut les copes, les han robades.

–Calma't president meu. Ningú no ha robat les copes. Són al Museu. Només ha estat un malson. A més, saps que el sergent Fan Jaarl s'ha ocupat personalment de l'entrenament i disposició tàctica dels vigilants del Museu.

–Bé, Marta Lluïsa. No ho diguis a ningú, però és precisament això el que em preocupa. Necessito relaxar-me. Serà millor que m'aixequi a prendre un “vaso-leche-con-galletas”.

A l'endemà, el president va comprovar en persona que les copes eren a la seva vitrina al Museu i va demanar que les netegessin bé per la festa de diumenge.

Va ser un dilluns força atrafegat a les oficines del club. Tot eren trucades i telegrams amb felicitacions, però el president va tornar a sentir una presència pertorbadora que li va glaçar el cor. De sobte, una trucada per la línia taronja, la personal de Fan Jaarl:

–Què voldrà aquest home ara que estem tots contents? –remugà en Nuñes.

–*Senyorr* president, tinc una notícia molt *negatiffa*. Ens han robat les copes.

–No pot ser! Això és impossible! Les necessitem per diumenge!

–No es preocupi *senyorr* president, he fet el col·leccionable del “Món Esportiu” i puc aconseguir les rèpliques de les copes.

–Això és impossible! Al soci no se'l pot enganyar! Ara mateix vaig cap allà.

Poc després, a l'escenari del delicte:

–Ja el vaig avisar *senyorr* president. *Òscarr* no té ritme ni per tallar les entrades del Museu. Per estalviar uns *eurros* miri què ha passat.

–Això és una maniobra política per desprestigiar-me! Què farem ara?

–Tranquil president, això sembla un cas pel *jugadorr* més *polifalent* de la plantilla i un bon detectiu aficionat: el gran Philipin.

–Philipin? Quan hem fitxat a un jugador filipí? Quina bona idea, així ens introduïrem en el mercat televisiu filipí.

–No president, em refereixo a Philipin Cocu.

–Vols dir que aquest *nano* és detectiu. No el confons amb un altre?

El president Nuñes va acceptar que en Cocu dugués a terme la investigació, però per si de cas es va reunir amb el seu vice-president, el vell llop de mar Gaspardock.

–Llamp de llamp! Com ha pogut passar això. Ha trucat algú reivindicant el robatori? Potser només les han segrestades i volen diners a canvi. President deixi'm negociar a mi, aconseguiré el millor preu.

–No! No amic Joan, que potser els compres les copes i et fan pagar a més algun altre “petit” jugador.

–Com a mínim deixa'm donar-li el “massatge” a la premsa i als socis.

–Els donaràs un missatge, però no pas aquest. Això s'ha de mantenir en secret Joan.

Minuts després, en el mateix despatx del president es presentava l'home encarregat de trobar les copes desaparegudes, Cocu, acompanyat del seu fidel fox-terrier blanc.

–Hola president. Vinc a fer-li algunes preguntes sobre el cas que ens ocupa. En primer lloc, sospita d'algú?

–Doncs, la veritat és que hi poden haver molts sospitosos. Per exemple als veïns de Les Corts, que toleren la presència de certes veïnes/veïns especials, no els agrada el meu

Pla Barça 2000. Per altra banda –començava a parlar en veu baixa–, pot ser que l'Entrebanc Blau hagi revifat i prepari el cop definitiu.

–Per què parla en veu baixa, president? –va preguntar Cocu, també en veu baixa contagiada per Nuñes.

–No et pots refiar de ningú. Aquí no només escolten les parets, també escolta “Laporta”.

–Algun sospitós més?

–Bé, també podria ser l'Ajuntament, la Generalitat, ERC, CIU, en Johan...

–Molt bé president, ja n'hi ha prou –el va tallar Cocu–. Si he d'investigar a tota aquesta llista segur que no trobem les copes per diumenge. Si no m'equivoco, aquesta setmana només podien entrar al Museu els socis del Barça, de manera que, si a primera hora del matí les copes encara hi eren a les seves vitrines, les ha hagut de robar algun soci. President, necessito el llistat de socis actualitzat.

–No! Això és impossible! El llistat de socis no pot sortir del club, és il·legal, “per lo tant” no te'l puc donar. –Pensant per si mateix–. Aquest *nano* no serà un infiltrat de l'Entrebanc? O potser és que vol presentar-se com a president a les eleccions? Mmm...

–El tema està complicat president. Hauré de començar gairebé de zero perquè no tenim cap pista. Pensi en la possibilitat de donar-me la llista de socis, o potser li haurà de donar a la policia. A reveure.

–Espera Philipin. Aquest llibre el vam trobar ben a prop d'on eren les copes.

Més que un llibre semblava un petit quadern amb el títol “Lleis de l'adquisició”. A cada pàgina hi figurava un parell de cites numerades. Eren una mena de regles de comportament, com unes normes de la cobdícia. Cocu va llegir unes quantes:

–“Un cop tens els seus diners, no els tornis mai”, “El millor tracte és aquell que porta el màxim profit”, “Més és bo... tot és millor”. Segurament pertanyia al lladre i potser em servirà –va afegir.

En Cocu va marxar del despatx del president sabent quin seria el seu proper pas, però abans de sortir de les instal·lacions del Camp Nou es va topar amb els germans FdeBoer i RdeBoer.

–Bon dia Cocu. Quin cas portes entre mans?

–No res companys.

–Com que no res –replicaren alhora–. T'hem vist sortir del despatx del president.

–Sí us plau Philipin deixa'ns ajudar-te. Aquesta setmana no tenim entrenaments i estem totalment a la teva disposició.

–D'acord companys. Però és un assumpte altament confidencial.

En Cocu, va explicar als germans FdeBoer i RdeBoer el robatori de les copes i els va encarregar que intentessin obtenir la llista de visitants del Museu d'aquell mateix matí.

A l'endemà Cocu es va dirigir cap a la Ciutat Esportiva de Sant Adrià a parlar amb en Francesco “Soprano” Fiores. Philipin sabia que un cop tan important com aquest no es pot donar sense el coneixement de certes organitzacions barcelonines. L'organització d'en Fiores tenia una luxosa mansió de lloguer a la muntanya màgica de Montjuïc, però darrerament preferien viure a les rodalies de Barcelona.

–“Buongiorno estimado Fiores”. M’agrada el teu nou apartament. – En Cocu sabia com tractar i obtenir informació d’aquests grups.

–“Buongiorno, bambino”. A què es deu la teva visita? Feia temps que no ens veiem.

–Ja saps perquè he vingut. Estalviem-nos les formalitats. Sé que no has estat tu, ni ningú de la teva organització, ja que en un cop així serieu els primers sospitosos. Ens deus una: us vam apropar a la UEFA guanyant a l’Alabés. Només volia saber si coneixes algú que pugui haver participat en el robatori o si has sabut de la seva preparació.

–Ho sento amic. Ja saps que d’ençà que vam vendre el control del districte del nord de la Diagonal i ens van desterrar a la muntanya hem perdut força poder, no ens respecta ni en Joan Clos Van-Damme, que ens fa pagar pel nostre territori. A més ens han infiltrat part de la pedrera de Can Barça. Ja no els hi agrado ni a les famílies més espanyolistes. Malgrat els bons resultats no estic ben vist. Aquest robatori m’ha agafat per sorpresa. L’únic que et puc dir és que hi han rumors que apunten que l’autor i el cervell de l’operació venen de fora. Pensa en l’enemic número u del Barça, “capisce”.

–“Grazie mille”. Espero que les teves paraules m’estalviïn haver de parlar amb el “Gran Gilmano” de “Marabella”.

–Records a la família i “arrivederci” Philipin. – Es va acomiadar Fiores.

Com a mínim en Cocu tenia ara una pista per seguir: el complot “merengue”. Quedava clar que ells tenien un mòbil: no podien permetre que l’any del seu centenari fos més celebrat a Can Barça que a la capital. Per una altra banda, també tenien els mitjans: en Fiorentino pertany a una de les famílies més influents d’Europa, tots hem vist les dubtoses decisions al seu favor d’alguns jutges (de línia). Però, qui va ser la mà executora? I, on havien amagat les copes?

Totes aquestes preguntes rondaven el cap d’en Philipin en el moment que arribant al Camp Nou dues figures reclamaven la seva atenció amb crits i saltirons. Eren els germans FdeBoer i RdeBoer, que portaven les novetats de la seva investigació.

–Hola Philipin. Creiem que hem resolt el cas! –Va dir FdeBoer.

–Jo encara diria més Philipin: hem resolt el cas –replicà RdeBoer–. Veuràs: com que aquesta setmana només es pot entrar al Museu amb el carnet de soci, totes les entrades queden registrades. Gràcies a l’Òscar hem aconseguit aquest registre i, repassant la llista amb el president, hem vist una entrada sospitosa. Un tal Johan Petsi.

–Segons ens ha dit el president –continuà FdeBoer–, aquest personatge no és real. És una segona personalitat d’en Johan Kraf que va desaparèixer després de deixar la banqueta blaugrana. El president diu que ha tornat del “limbo argentí” perquè en Johan Kraf no hagués pogut entrar al Museu, ja que fa dos anys que no paga la quota de soci.

–Penso que esteu seguint una pista falsa, nois. El president té molts enemics, però no s’hi val assenyalar i prou. Heu de trobar el mòbil del lladre, heu de poder demostrar com va robar les copes i les heu de trobar. Seguiu investigant –els esperonà Cocu.

En Cocu s’estimava més que els germans FdeBoer i RdeBoer s’entretinguessin en una pista falsa per no aixecar sospites entre els autèntics lladres.

Philipin va passar la tarda buscant a l’hemeroteca i parlant amb contactes a la capital per tal d’esbrinar els darrers moviments d’en Fiorentino, però sabia que seria una tasca difícil ja que era un home força discret. Passades les set marxava cap a casa amb

certa decepció perquè semblava que en Fiorentino havia desaparegut literalment. Afortunadament, i com sempre, a la ràdio del cotxe escoltava “El primer toc”:

–I ara en Raiül Llimòs ens presentarà les categories especials de l'emigrant.

–Doncs sí, en l'apartat de “no t'enyorem gens”, aquest any el protagonista ha tornat a ser en Lluís Frigo, l'encara soci del Barça...

–És clar! – Va exclamar Cocu.

Philipin tenia l'argument definitiu, la mà executora. Així que només arribar a casa va trucar al seu antic company Frigo. A l'altra banda del fil telefònic:

–“Soy portugués, quiero decir Frigo. Si eres prensa madrileña, entonces sí que soy portugués. Si eres prensa catalana, siguiente pregunta. Y si eres un amigo de verdad deja propinilla o un mensaje después de los pitidos...”

Philipin va penjar ràpidament el telèfon davant el terrible soroll dels xiulets. Després de tot, seria millor comprovar si Frigo havia visitat el Museu dilluns abans de parlar amb ell.

Al matí següent es va presentar al Camp Nou en busca dels germans FdeBoer i RdeBoer, però, novament, ells s'havien anticipat i reclamaven l'atenció del nostre protagonista agitant els seus barrets i bastons.

–Hola Philipin. Creiem que ara sí que hem resolt el cas! –Va dir FdeBoer.

–Jo encara diria més, Philipin: ara sí que hem resolt el cas –replicà RdeBoer–. Veuràs: el president ha culpats a un tal Minguilla. Diu que segurament demanarà augment de sou per als seus jugadors a canvi de les copes.

–A més sabem com el podem enxampar –continuà FdeBoer–. El president diu que demanarà una transferència cap a algun país de l'Europa de l'est o cap al Brasil. Estem enregistrant totes les converses telefòniques amb les oficines del Barça per identificar d'on ve la trucada.

I els germans FdeBoer i RdeBoer tenien raó, perquè a aquella mateixa hora el director general del club, en Ton Pera, rebia una trucada demanant un rescat, i precisament la veu tenia un sospitós accent brasiler.

–“Mi nombre en clave es Jesús. Si queréis recuperar las copas antes del domingo debéis ingresar diez mil millones de pesetas en la siguiente cuenta...”

–Un moment Chusín, “¡el precio lo pongo yo!”. Que siguin 10 milions d'euros –contestà en Ton.

Així és com va anar la negociació del cost del rescat. Però l'astut Philipin ja estava sobre la pista correcta i va demanar el registre de dilluns d'entrades al Museu on va trobar justament el que buscava.

–Aquí el tenim, Lluís Felipe de Madera. Més conegut com a... Frigo!

Cocu va sortir com un llamp tot donant instruccions perquè no es pagués cap rescat. Coneixent bé a Frigo, s'imaginava on el podria trobar. Philipin sabia de la dèria de Frigo pels metalls preciosos i sabia que voldria treure partit d'aquest robatori. Els diners del rescat serien per al cervell de l'operació, ja que Frigo no disposava de la infraestructura necessària per “blanquejar” tal quantitat. Ell segurament rebria una prima

per “guanyar” les copes, però, aplicant la regla 97 del llibre que van trobar al Museu, “mai no n’hi ha prou”, més la regla 123 “fins i tot un cec reconeix la brillantor de l’argent” i la regla 117 “tot es pot vendre, fins i tot l’amistat”, Cocu va deduir que el següent pas de Frigo seria fondre les copes per quedar-se amb la plata.

En aquest cas, per obtenir el rescat necessitaria les rèpliques de les copes que donava el “Món Esportiu”. A causa de la mida de les copes, a escala real, només es podien obtenir a les oficines del diari, ja que seria inviable distribuir-les pels quioscs. Per sort, això havia provocat llargues cues i potser el nostre protagonista encara era a temps d’atrapar “in fraganti” el lladre. De fet, va trobar el seu objectiu a la cua, i a més ja tenia un pla per atreure’l i fer-li confessar: faria ús de les lleis de l’adquisició en contra seva, en particular la regla 16 “un tracte és un tracte (fins que arriba un de millor)”. Després d’un parell de minuts de salutacions i compliments entre els dos excompanys Philipin es disposava a executar la seva maniobra:

–La temporada vinent tornes a jugar amb nosaltres, no? –Preguntà Cocu.

–Com? – va respondre Frigo tot estranyat–. No sé de què em parles.

–Que no han parlat amb tu encara? Per Can Barça es comenta que el president vol repescar-te, i està disposat a que siguis el jugador més ben pagat del món amb diferència. Ah!, però? – Cocu va fer un pausa per crear suspens i ansietat al presumpte lladre–. Hem tingut un petit contratemps, es veu que ha sorgit una despesa imprevista de l’ordre de la quantitat de la teva clàusula de rescissió. Potser per això al final no s’han decidit a fer-te la oferta. Amb sort si s’estalvien aquests diners tornarem a ser companys.

Frigo començava a suar i Philipin gairebé podia veure el reflex del símbol del dòlar als seus ulls. Amb un gran neguit, Frigo es va acomiadar ràpidament:

–Bé..., si..., perdona..., però he de marxar, tinc...

I va sortir disparat, tan ràpid que Philipin no va tenir gairebé temps de seguir-lo.

Havia d’afanyar-se perquè, si tot anava bé, Frigo aniria a buscar les copes i les intentaria tornar en secret. Cocu el va seguir fins a casa seva on va parar per agafar les copes i d’allà es va dirigir a un lloc que mai hagués imaginat ningú: l’hort del professor Charly Tornaxach. En aquest hort creixia per casualitat tot tipus de planta, tothom creia que era gràcies al “conill” que l’habitava, però, malgrat això, en Charly s’entossudia en treure’l del mig. En realitat, a més d’horta, el director tècnic del club també tenia allà un gran laboratori on experimentava cents d’alineacions possibles. Tot sortint del seu laboratori és quan va veure passar el senyor Frigo fugint a corre-cuita.

–On vas *nano*, que córrer és de covards!

En el temps que Charly va trigar en pronunciar la frase, Philipin ja havia atrapat a Frigo, qui, prèviament, havia abandonat les copes a l’hort.

Així és com finalment el covard va confessar i, per fi, Philipin va poder explicar com va succeir tot:

–Doncs sí. Frigo, l’home de les mil cares, va entrar al Museu amb la careta de culé i va enganyar tothom enduent-se les copes. S’apropà a elles per fer-se una foto tot dient que no se les emportaria i, vestit amb una bufanda i una gorra blaugrana, va fugir d’allà amb les copes demostrant les seves habilitats com a escapista. En Fiorentino li va encarregar la feina a canvi d’un sou extra, però ell, que sempre vol una mica més, planejava fondre-les per vendre l’argent. Frigo volia retornar en el seu lloc les rèpliques

de les copes del “Món Esportiu” a canvi del rescat i, amb aquest rescat, en Fiorentino recuperaria els diners del seu fitxatge, ja que amb els anys, Frigo no només acumula quilos al banc, de manera que amb el tonatge actual no se'l pot treure de sobre.

* * *

El cas va aixecar força polèmica entre Barcelona i Madrid. I per il·lustrar-vos alguns moments de tensió, us direm que durant la reconstrucció del robatori Fan Jaarl es va llançar sobre Frigo tot cridant: “Tu *erres* malo!, *erres* muy malo!”. El judici encara continua, a causa del llarg testimoni de Georgi V’AlBano, de manera que no us podem explicar la fi, però si dir-vos que Philipin Cocu, el gran detectiu i millor jugador, va permetre a la culerada la celebració més espectacular dels cent tres anys d’història del club. I amb la satisfacció d’haver complert el seu deure, entregant-se al màxim com era el seu costum, marxà cap a casa escoltant com sempre a Xavier Bosch, en el seu Cafè Baviera, com no, a RAC1.